

Colecția: *ECOU ROMÂNESC*

Seria: *PROZĂ*

Coordonator: Daniel Baciu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAI, MIHAELA

Noi înșine cu viața noastră / Mihaela Sai. - Cluj-Napoca:

Ecou transilvan, 2021

ISBN 978-606-730-751-1

821.135.1

© Mihaela Sai

Editura ECOU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2021

E-mail: office@edituraecou.ro

Telefon: 0745828755; 0364730441

www.edituraecou.ro

Toate drepturile sunt rezervate.

Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă
fără acordul Editurii și al autoarei.

Mihaela Sai

Noi înșine cu viața noastră

Editura Ecou Transilvan

Cluj-Napoca

2021

Știți că mulți tineri sunt trecuți prin viață mai mult și văd mai multe decât părinții lor? Dar ceea ce nu au văzut ei, din păcate, e cum și ce înseamnă o viață adevărată. O viață plină de iubire, de încredere și de respect! Asta nu au văzut ei și asta, e adevărat, din cauza părinților! Un *perpetuum mobile*! Sau, mai bine zis, un cerc vicios?

Nu știu cât v-ați bucurat și ați prins idei de viață încurajatoare din această carte, dar asta de fapt a fost și ideea. *Noi înșine cu viața noastră* nu e altceva decât o idee de viață, despre cum și cât de bine ne-ar fi dacă am ști să începem îmbunătățirea acestei lumi cu noi înșine. Să încercăm să ne privim altfel, să încercăm să fim mai buni, plini de dragoste și încurajatori cu cei care nu înțeleg că viața trebuie prețuită, nu irosită!

Vă mulțumesc pentru că ați citit și v-ați făcut timp pentru această carte, vă mulțumesc că mă înțelegeți și că vedeți viața nu așa, ca mine, ci doar ca ideile mele despre cum ar trebui să fim noi, oamenii, și cum ar trebui să vedem viața noastră. Mulțumesc Creatorului că mi-a dat înțelepciune să scriu această carte și mulțumesc tuturor celor care m-au încurajat să scriu și să continui să astern cuvintele pe hârtie! Bucurați-vă mult, pentru orice, pentru mult și pentru puțin, faceți inima să salte de bucurie! Vă doresc fericire! Cu dragoste, pentru voi toți,

Eu, Mihaela

CUPRINS

SUNT EU	5
EMOȚII.....	8
TOATE AU UN ÎNCEPUT	14
VIAȚA CU DURERE ȘI ZÂMBET	19
PRIETENI, IUBIRE ȘI DUȘMANI.....	30
SUNTEM AȘA CUM SUNTEM	44
DE CE MI SE ÎNTÂMPLĂ DOAR MIE?	56
CE NE LINIȘTEȘTE SUFLETUL	60
FRUMUSEȚEA FEMEILOR.....	67
CE NE RĂMÂNE DE FĂCUT NOUĂ, OAMENILOR.....	74
ATITUDINEA NOASTRĂ FAȚĂ DE CEIALȚI	83
DRUMUL SPRE "VIAȚĂ"	89
GÂNDEȘTE LA SUPERLATIVUL SUPERLATIV	95
ÎNGER ȘI DEMON	102
TOTUL E BINE CÂND SE TERMINĂ CU BINE.....	112
SĂ UITĂM TRECUTUL.....	123
RĂBDAREA, MAMA ÎNTELEPCIUNII	129
O REVIZIE ASUPRA VIEȚII	137
VIAȚA MEA ÎNCEPE AZI	151
CONCLUZII	159

EMOȚII

Inspirați, expirați, inspirați, expirați, trageți bine aer în piept și dați afară toată energia negativă din voi!

Așa începe o ședință de relaxare și la fel începeau orele de dans modern, cu "încălzirea sufletului", cum spunea profesoara Mary; nu știu de ce îi spunea așa, dar apoi urma încălzirea corpului și apoi tehnicile propriu-zise de dans. A fost, pot să zic, cea mai frumoasă perioadă din viața mea: dansul (baletul) modern! Fugeam de la ore, nu îmi păsa de nimic. Îmi plăcea atât de mult să merg la cursurile de dans, că de multe ori doamna Mary îmi zicea: "Iar ai ajuns prima!" Și eu doar zâmbeam... Însă tot în acest timp s-au petrecut multe în viața mea. Aveam să iau decizii importante: ori să continui cursurile de dans, ori să mă țin de școală! Urma să vină examenul de "bac" și pe atunci nici nu știam exact cu ce se "mănâncă" un examen așa important, dar de fapt nici nu știam cât la sută va conta în viața mea. Știu doar că la un moment dat profesoara de limba și literatura română, căreia îi eram destul de simpatică și care m-a îndrumat să nu mă las de scris poezii, pe vremea aceea, mi-a spus

într-o zi foarte sever: "Dacă îți mai petreci timpul aiurea și iei notă mică la bacalaureat, nu o să ajungi niciodată profesoară!" Nu știu de ce mi-a spus asta, dar sincer m-am cam speriat, pentru că toată lumea știa că eu vreau să mă fac profă de limba și literatura română (pe atunci asta îmi plăcea să ajung) și asta îmi mai trebuia acum, să nu ajung să mă fac! Săreau toți pe mine, începând de la profesoara de română, până la tata, care nu prea avea el nici în clin și nici în mână ce înseamnă bac-ul, dar dacă mama mă certa în privința asta, normal, începea și el. Sincer, nu prea mă vedeam bine! Îmi făceam tot felul de idei, numai să ies bine, că de, le voiam pe amândouă, adică voiam să continui dansul și voiam să iau examenul ăsta de care toată clasa era îngrozită!

M-am gândit vreo două zile, până în clipa când trebuia să merg la dans. Eram happy la antrenamente, eram super ok, dar în ziua aceea am și întârziat și eram foarte indispusă. La finalul cursului profesoara Mary m-a întrebat ce s-a întâmplat. I-am spus toată povestea, apoi ea m-a luat de mâini și mi-a vorbit foarte duios (așa am simțit eu): "În viață este important ceea ce îți propui, alege pentru tine calea care este cea mai bună, cea mai potrivită în acest moment și restul o să vină de la sine!" Vă vine să credeți sau nu, dar deja în acel moment aveam o revelație! Așa

am făcut, am ales să mă pun pe învățat și să mă pregătesc pentru examenul ce urma. Vreți să știți dacă mi-am luat bac-ul sau dacă am ajuns profă? Da, le-am avut pe amândouă până la un moment dat, dar dansul, după examenul de bacalaureat, l-am lăsat pentru că trebuia să mă ocup de alte examene și... regret. Regret și acum că timpul a trecut și trece foarte repede și nu am mai avut timp să mă ocup de pasiunea mea... Însă doi ani mi-au prins bine (zâmbesc)!

Poate v-am dus cam prea departe, dar mă bucur dacă v-am făcut și pe voi să vă amintiți de clipele sau momentele frumoase care le-ați avut și l-ați petrecut când erați mai tineri! Eu mi-am amintit cu drag de aceste clipe și am vrut să le împărtășesc cu voi! Nu, nu vreau să rămân în epoca aceea, a fost doar o clipă, dar a trecut și am rămas cu zâmbetul pe buze! De fiecare dată când vreau să scriu îmi imaginez că eu sunt pe scenă și cartea mea este spectacolul mult visat de ceilalți, exact ca atunci când aveam spectacole cu dansul. Aveam emoții mari, dar îmi treceau repede, odată ce fredonam melodia în gând. Am emoții și când scriu, dar mă gândesc de fiecare dată că vor fi și oameni care vor îndrăgi ceea ce scriu și atunci am o energie pozitivă mai mare în a scrie! Noi între noi, oameni fiind, creem și dăruim emoții de fiecare dată, în fiecare moment, când nici nu ne așteptăm.

Mă fascinează ideea că noi, oamenii, suntem creați să primim și să dăm atât de mult și totuși prețuim atât de puțin! Ce nu înțeleg eu cel mai mult în viața asta sunt oamenii! Da, noi, oamenii! Ființe superioare înzestrate cu atâta înțelepciune și pricepere, care, oricât de mult am zice că le cunoaștem și știm ce înseamnă, tot n-o să le stăpânim pe deplin. Deși am putea să eliminăm o multitudine de probleme pe care le avem prin înțelepciunea și priceperea de care se spune că doar omul o deține, și nu alte vietăți, ne place să complicăm fiecare situație cu care ne întâlnim și să ne facem multe, multe griji din cauza unor motive plauzibile sau neplauzibile și totul să iasă pe dos! Ce e ciudat și nu ne dăm seama e că nimic nu e la întâmplare și de multe ori omul e cel care și le face pe toate și își face de toate, cu mâna lui. A, bine, nu zic nu, mai sunt și excepții, dar hai să spunem... mai rare!

Nimeni și nimic în viața asta nu ne obligă la ceva împotriva voinței noastre și chiar dacă există așa ceva și acel cineva care tinde să oblige pe cineva la ceva anume, îi va veni o zi și acelui cineva care cu mâna lui își va face rău și tot prin mâna lui, alții îi vor face rău. Este un perpetuum mobile, toate aceste trăiri din viața noastră care depind de noi și numai de noi cum le percepem, cum le simțim și cum le trăim. O continuă mișcare înspre nemurire, dar din păcate toți suntem

muritori și trăim doar cât ne este dat să trăim, până ne ajunge timpul și momentul respectiv. Cineva spunea: "Eu fentez Moartea"... dar la cotitură l-a prins! Asta nu ține de noi, când vrem sau nu vrem; când vine momentul și ceasul, asta e, se va întâmpla! Noi suntem datori cât trăim să ducem viața pe care o avem cu problemele ce le avem până în momentul și clipa când vom pleca de pe pământ în neștire. Vorbesc în metafore, să nu par așa de tragică! Mulți dintre noi suntem niște roboți; e adevărat, am mai scris asta și în altă carte, dar chiar nu știu cum ne numim dacă chiar asta suntem: roboți ai societății! Dormim inconștienți de ceea ce se întâmplă în jurul nostru și nu acționăm la aproape mai nimic, ne preocupă doar gândurile despre cum și ce facem mâine, când intră salariul, ce să mai plătesc din facturile pe care le am, care sunt mai importante, ce mâncăm mâine, ce să îmi mai cumpăr mâine... Totul este legat de *mâine*. Mâine, care este ziua de azi apusă și răsărită în cotidianul nostru.

Dar mâine vom fi altfel! Mâine putem să începem ceva nou, ceva bun, ceva folositor nouă și celor din jur. Da, mâine, și nu vom ști niciodată când e acest *mâine* cu schimbări și cu ceva bun în viață. Totdeauna această zi va aduce imprevizibilul, bun sau rău, folositor sau dăunător și așadar nu merită să ne gândim la ceea ce

aduce ziua de mâine, ci doar să ne bucurăm că o trăim și suntem în viață, în ziua de azi! Fiecare dintre noi își croiește drumul în viață cum vrea, cum poate și după cum îl duce capul. Fiecare om își are posibilitățile lui, dar cel mai important e că fiecare om are un cap pe care îl poartă pe umeri și dă comenzi după cum știe el mai bine.

În această perioadă în care trăim, omul este cel mai interesat despre cum să facă bani. Banii sunt sursa de venit a rasei noastre umane care ne creează condiții de bunăstare și de supraviețuire pe Terra. Fără bani, unii sunt "morți" metaforic, unii chiar la propriu și alții se dau peste cap, cum să îi facă, din ce în ce mai mulți. Nu mai spun de acea categorie de oameni cărora le place dacă se poate și să fure puțin câte puțin și de la alții, doar ca să dețină mai mult și doar ca să își satisfacă lăcomia sufletului.

Sunt, într-adevăr, multe posibilități să faci bani în ziua de azi. Eu o să vă vorbesc puțin doar despre cazurile celor care au crezut că se vor îmbogăți într-o țară străină și prin ce necazuri pot trece acești oameni.

TOATE AU UN ÎNCEPUT

Suntem în anul 2014, este o toamnă ploioasă, ca de altfel în toți anii, aici, în țara în care mă aflu. Este o climă umedă și nici nu se mai cunosc cele patru anotimpuri; totul este denaturat, până și vara, dacă vrei să umbli îmbrăcat mai lejer nu poți: când nu te aștepți, vine ploaia.

Vara, de obicei, este primul val în care vin străini de pretutindeni ca să muncească aici. Printre acești străini sunt majoritatea români încărcăți cu povara sărăciei și cu gândul că o să facă bani, să mai plătească câte o rată la bancă și că o să fie mai bine și pentru cei de acasă. Cine nu are nevoie de bani? Toți avem. Și prin urmare fiecare facem banii cum știm și cum ne duce capul mai bine.

Înainte de toate trebuie să știți că cei de aici au o politică pentru piață muncii bine pusă la punct, tocmai de aceea nu se aude cuvântul *criză* ca în alte țări. Ce e cel mai tare la ei este că trezoreria țării e acoperită în lingouri de aur, ceea ce face mult pentru o țară mică cu o suprafață mică față de alte țări cu o suprafață mult mai mare. Nu vreau să dau numele țării, imaginați-vă doar! Dar ce mai încolo și încoace: noi, românii,

ne știm adapta în orice loc, oriunde ne-am afla. Dacă ne aruncă cineva din tren și nu mai știm drumul, stăm acolo undeva și îl așteptăm pe următorul și vedem unde ne duce! Ce mai, putem face orice, chiar dacă nu știm, învățăm pe parcurs, sau ce mai contează dacă știm meserie sau nu, important este să prinzi unul care devine "fraier", care să te angajeze și pe urmă vezi tu ce mai faci! Cam asta e ideea majorității românilor. Aici și acum se vede care dintre noi, românii, știm cu adevărat să ne adaptăm într-o țară străină și căroră dintre noi ne place "șmecheria", care încă se mai poartă (așa cred unii). Până când, nu știu, dar am impresia că puțini își mai zic așa!

Țin să vă spun că prin câte am trecut și am văzut aici, în țara asta, "șmecheria" asta pe care o văd, dar nu prea o înțeleg, nu mai ține și mulți sunt muritori de foame, ca să zic așa, că altceva nu știu ce să mai facă. Problema noastră, a românilor în general e că ne place să arătăm că suntem cineva care nu suntem, dar asta până la proba contrarie, pentru că nu știm să ne corectăm, ci mai bine dăm cu piciorul în baltă decât să arătăm cu adevărat cine și cum suntem de fapt. Sunt o categorie de români care se simt cu adevărat liberi și dau cu piciorul în baltă încă din prima clipă după ce își primesc câțiva bănuți. Sunt altă categorie de români care au și bun simț și știu într-adevăr pe ce "planetă" trăiesc și cum